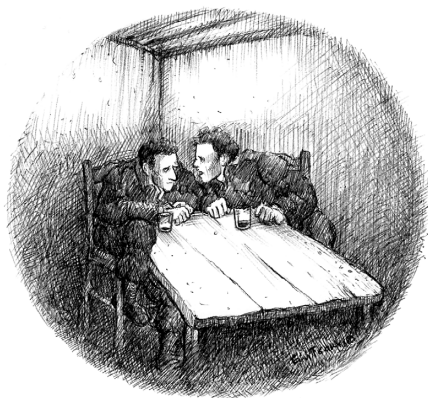

ΑΡΓΥΡΗΣ ΧΙΟΝΗΣ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΔΥΟ ΦΑΡΣΕΣ

ΘΕΑΤΡΟ

Με σχέδια τῆς Εὔης Τσακνῆ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

Ἀπὸ τὰ τρία θεατρικὰ κείμενα, πὸν περιέχονται στὸ παρὸν βιβλίο, τὰ δύο (*Ὁ ρήτορας* καὶ *Αὐτὸς ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τοῦ κοστούμιού του*) γράφτηκαν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1971 ἐνόψει τοῦ διαγωνισμοῦ μονοπράκτου πὸν εἶχαν προκηρύξει, γιὰ τὶς Κάτω Χῶρες (*Ὁλλανδία καὶ Φλάνδρα*), ὁ θεατρικὸς ὀργανισμὸς Sater καὶ τὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ *Soma*. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχα δὲν εἶχα συμπληρώσει δύο χρόνια διαμονῆς στὸ Ἄμστερνταμ καὶ τὰ ὀλλανδικὰ μου δὲν ἦσαν ἐπαρκῆ γιὰ νὰ γράψω ζωντανοὺς διαλόγους. Προσέφυγα λοιπὸν στὴ λύση τῆς παντομίμας, γιὰ τὴν ὁποία ἀπαιτοῦνταν μόνον σκηνικὲς ὁδηγίες. Τὰ δύο αὐτὰ ἔργα ἀπέσπασαν τὸ πρῶτο βραβεῖο καί, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπονομῆς, παραστάθηκαν ἀπὸ τὸν Sater.

Τὸ τρίτο ἔργο, *Τὸ μήνυμα*, γράφτηκε κι αὐτὸ στὸ Ἄμστερνταμ, δύο χρόνια ἀργότερα, ἀλλὰ στὰ ἑλληνικά. Ἄφορμὴ στάθηκε μίᾳ ἱστορίᾳ τοῦ Franco Sacchetti, ἐλάσσονος συγγραφέα τῆς πρώιμης ἰταλικῆς Ἀναγέννησης, στὴν ὁποία διέκρινα, ἐν σπέρματι, στοιχεῖα τοῦ σύγχρονου θεάτρου τοῦ παραλόγου καί, πιὸ συγκεκριμένα, θεματικὴ συγγένεια μὲ τὸ ἔργο τοῦ Samuel Beckett *Περιμένοντας τὸν Γκοντό*.

Ἐκτοτε δὲν ξανάγραψα θέατρο. Παρέμεινα ὥστόσο θεατῆς του καὶ φανατικὸς ἀναγνώστης του.

A.X.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Φάρσα σὲ τέσσερις εἰκόνες

*Στὸ δρόμο, πάλι στὸ δρόμο,
ὁδοιπόροι καὶ πορεῖες,
διανύοντας τὸν ἑαυτό μας,
χαμένοι μὲς στὸν ἑαυτό μας.*

Τὸ ἔργο *Τὸ μήνυμα*. Φάροσα σὲ τέσσερις εἰκόνας τοῦ Ἀργύρη Χιόνη παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θέατρο «Κυδωνία» τῶν Χανίων, στίς 30 Μαΐου 2009, ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία Θεάτρου «Μνήμη», σὲ σκηνοθεσία ΜΙΧΑΛΗ ΒΙΡΒΙΔΑΚΗ. Τὴ μουσικὴ ἐπιμέλεια τῆς παράστασης εἶχε ὁ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἔπαιξαν οἱ ἠθοποιοὶ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΑΛΙΕΡΑΚΗΣ: Α' Ἀγγελιαφόρος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΙΟΛΑΚΗΣ: Β' Ἀγγελιαφόρος

ΠΡΟΣΩΠΑ

A καὶ B: *Μεσόκοποι ἄντρες, χωρὶς ἰδιαιτέρες φυσιγνωμικὲς διαφορῆς. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ροῦχα τους· δυὸ σχεδὸν ὅμοιες στρατιωτικὲς στολῆς (χωρὶς πηλήκιο) πὸν θὰ ἦσαν κάποτε φανταχτερῆς καὶ τώρα εἶναι κουρδελιασμένες καὶ βρόμικες. Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ φαίνονται σὰν στρατιωτικοὶ μετὰ ἀπὸ χαμένη μάχη, ἀλλὰ σὰν φουκαράδες ντυμένοι μὲ ἀποφόρια παλιατζίδικου.*

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

Δρόμος σὲ ἀκαθόριστο καὶ ἐντελῶς ἐπίπεδο τόπο. Τὸ φῶς εἶναι κι αὐτὸ ἀκαθόριστο καὶ θαμπό· φῶς ξημερώματος ἢ δειλινοῦ.

Ὅταν ἀνοίγει ἡ ἀβλαία, ὁ A καὶ ὁ B μπαίνουν ἀπὸ τ' ἀριστερά, ἀκουμπώντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, σέροντας τὰ πόδια τους μὲ μεγάλο κόπο.

A: Εἶναι ἀκόμη μακριά;

B: Ποῦ θὲς νὰ ξέρω; Πρώτη φορά τὴν κάνω αὐτὴ τὴ διαδρομὴ.

A: Πρώτη φορά!... Κι ἐγὼ βασιζόμουνα σ' ἐσένα... (Παύση) Λὲς νὰ χαθήκαμε;

- B: Ἀποκλείεται! (Παύση) ὦχ, τὰ ποδαράκια μου... Ἔλα νὰ κάτσουμε λιγάκι, γιατί ἄλλιῶς θὰ πέσω.
(Ἔχουνε φτάσει καὶ κάθονται στὴ μέση τῆς σκη-
νῆς, κρατώντας τὰ νεφρά τους καὶ βογκώντας.)
- A: Πῶς ἀποκλείεται, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ξανακάνει τὴ διαδρομὴ;
- B (μὲ σιγονιὰ): Ἀποκλείεται σοῦ λέω! Μᾶς εἴ-
πανε «Θὰ πάρετε αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ θὰ τρα-
βήξετε ἴσια». Τὸν πήραμε αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ
τραβᾶμε ἴσια. Ἀποκλείεται λοιπόν! (Παύση)
Κι ὕστερα, ἀκόμη καὶ νὰ θέλαμε νὰ λοξοδρο-
μήσουμε, δὲν θὰ μπορούσαμε. ὦς τώρα, δὲν
συναντήσαμε οὔτ' ἓνα σταυροδρόμι οὔτ' ἓνα
μονοπάτι.
- A: Δίκιο ἔχεις, ἀποκλείεται.
- B: Τί;
- A: Νὰ χαθήκαμε.
- B: Βέβαια!
(Παύση. Μένουν γιὰ λίγο σιωπηλοί, μὲ τὰ μά-
τια καρφωμένα ἴσια μπροστά, χωρὶς νὰ βλέπουν
τίποτε.)
- A (ξαφνικά, συνειδητοποιεῖ πῶς κάθονται στὴ μέ-
ση τοῦ δρόμου. Ἐντρομος, γυρίζοντας τὸ κεφάλι
δεξιὰ ἀριστερά): Ἔ!... Τ' αὐτοκίνητο!...
- B: Ποιὸ αὐτοκίνητο;
- A: Ἄν ἔρθει κάνα αὐτοκίνητο, θέλω νὰ πῶ, θὰ μᾶς

- λιώσει. Καθόμαστε στὴ μέση τοῦ δρόμου!
- B: Μὴν ἀνησυχεῖς· θὰ τὸ δοῦμε καὶ θὰ σηκωθοῦμε.
- A (ἀνήσυχος πάντα): Λές νὰ μπορέσουμε;
- B: Θὰ προσπαθήσουμε.
- A: Κι ἂν δὲν προλάβουμε;
- B: Δὲν θὰ σηκωθοῦμε.
- A: Θὰ μᾶς πατήσει.
- B: Δὲν πιστεύω... Μᾶλλον... θὰ σταματήσει. Εἶναι εὐγενικοί τελευταῖα οἱ ὁδηγοί. Θὰ μᾶς δεῖ καὶ θὰ σταματήσει.
- A (ἡσυχασμένος κάπως): Λές;
- B: Σίγουρα. Θὰ σταματήσει, θὰ κατεβεῖ ὁ ὁδηγός, θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ σηκωθοῦμε, θὰ μᾶς ρωτήσει: «Ποῦ πᾶνε οἱ κύριοι, ἂν ἐπιτρέπεται;». Θὰ τοῦ ποῦμε «Ἴσια, ἐπιτρέπεται», θὰ μᾶς πεῖ «Τί σύμπτωση!... Πάω κι ἐγὼ ἐκεῖ. Θὰ ἤθελαν οἱ κύριοι νὰ μοῦ κάνουν τὴν τιμὴ νὰ ἔρθουν μαζί μου;». Θὰ τοῦ ποῦμε «Ναί», θὰ μᾶς πεῖ «Εὐχαριστῶ», θὰ μᾶς βάλει στὸ αὐτοκίνητο, θὰ κλείσει τὴν πόρτα καὶ... τέρμα τὸ περπάτημα.
- A (γελάει καὶ χτυπάει τὰ χέρια του εὐτυχισμένος): Χὰ χά χά!... Αὐτὸ εἶναι! Τέρμα τὸ περπάτημα!... Χὰ χά χά! Τέρμα τό... (Ξαφνικά, χάνει τὸν ἐνθουσιασμό του. Ἀνήσυχος) ἮΕ, ἔχεις δεῖ αὐτοκίνητο;

- B (καμαρώνοντας): Ἐγώ; Ἐγώ ἔχω δεῖ πολλά στη ζωή μου... Μία φορά μάλιστα...
- A (κόβοντάς τον): Ἐννοῶ σ' αὐτόν τὸν δρόμο. Μέχρι τώρα, δὲν συναντήσαμε οὔτε ἓνα. Οὔτε ἀπ' τῆ μιὰ κατεύθυνση οὔτε ἀπ' τὴν ἄλλη.
- B: Οὔτε κάρο.
- A: Οὔτε ποδήλατο.
- B: Οὔτε διαβάτη.
- A: Λές νὰ μὴν εἶναι δρόμος;
- B: Τότε, τί εἶναι;
- A (σκέφτεται. Ὑστερα): Ξέρω ἔγώ; Ἀλλὰ ἂν δὲν ἔχει οὔτε αὐτοκίνητα οὔτε κάρα οὔτε ποδήλατα οὔτε διαβάτες, πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι δρόμος;
- B: Κι ἐμεῖς τί εἴμαστε δηλαδή;
- A (σκέφτεται. Ὑστερα): Ξέρω ἔγώ;... Νομίζω... χαμένοι. Μᾶς εἶπαν «Πάρτε αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ τραβᾶτε ἴσια». Τὸν πήραμε καὶ τραβήξαμε ἴσια. Φαίνεται ὅμως ὅτι κάπου τέλειωσε ὁ δρόμος κι ἐμεῖς δὲν τὸ πήραμε χαμπάρι καὶ συνεχίσαμε νὰ βαδίζουμε χωρὶς νὰ ὑπάρχει πιὰ δρόμος.
- B: Ἀποκλείεται.
- A: Πῶς αποκλείεται;
- B: Ἀποκλείεται, σοῦ λέω. Ἄν εἶχε τελειώσει ὁ δρόμος, θὰ εἴχαμε φτάσει. Φτάσαμε; (Ὁ Α δὲν ἀπαντᾷ.) Φτάσαμε; Σὲ ρωτάω...
- A: Ἔεε... ὄχι.

- B: Τότε, δὲν τέλειωσε ὁ δρόμος.
- A (σκέφτεται. Ὑστερα): Μοῦ φαίνεται ἔχεις δίκιο.
- B: Ἄσε τώρα τίς πολλές σκέψεις κι ἄς ξεκουραστοῦμε. Ἔχουμ' ἀκόμη πολὺ δρόμο...
- A: Ποῦ τὸ ξέρεις, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ξανακάνει τὴ διαδρομὴ;
- B (μὲ ὕφος σπουδαῖο): Ἄπο πείρα... ἀπο γενικὴ πείρα... Ἔτσι γίνεται συνήθως... Ἔχεις, πάντα, πολὺ δρόμο ἀκόμη.
- A: Ἄ... ἔτσι...
- B: Βεβαίως, ἔτσι. Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις, ἔχω ταξιδέψει πολὺ στὴ ζωὴ μου!
- A (μὲ ἐκπληξὴ καὶ θαυμασμό): Τί λές!; Καὶ ποῦ πῆγες;
- B (σκέφτεται. Ὑστερα): Ἔ, νά... δηλαδή... ξέρεις... Δὲν θυμᾶμαι. (Παύση) Πάντως ἔχω ταξιδέψει πολὺ στὴ ζωὴ μου. Ἄπο μικρὸ παιδάκι, τόσοσ δὰ μπόμπιρας. Ὁ γέρος μου, βλέπεις, τὸ ἴδιο. Κληρονομικό, νά ποῦμε, τὸ μεράκι. Ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία του περπατώντας καὶ τὴν τέλειωσε σὲ καροτσάκι.
- A: Γιατί σὲ καροτσάκι; Ἔγινε πλανόδιος ἔμπορας;
- B: Ὅχι, μωρέ· ἔπαθε μιὰ ἀναπηρία τῶν κάτω... Πῶς τὰ λένε, μωρέ;...
- A: Ἄκρων;

- B: Αυτό είναι, τῶν κάτω ἄκρων. Τὰ πάνω ὅμως ἦσαν ἄθικτα.
- A: Θὰ εἶχε, σίγουρα, γνωρίσει πολλὰ μέρη.
- B: Ἄμ, τί νόμισες;
- A: Καὶ ποῦ πῆγες;
- B (σκέφτεται. Ὑστερα): Δὲν ξέρω.
- A: Δὲν τὸν ρώτησες ποτέ; Δὲν σοῦ διηγήθηκε ποτέ τὰ ταξίδια του;
- B: Προσπάθησε κάνα δυὸ φορές, ἀλλὰ δὲν θυμόταν. Πάντως, ταξίδεψε πολὺ, εἶναι σίγουρο. (Παύση) Ὁ γέρος του, τὸ ἴδιο. Κληρονομικό, βλέπεις...
- A: Ἄ... κατάλαβα...
- B: Κι ἐσύ;
- A: Τί;
- B: Ἐσὺ ἀπὸ ταξίδια πῶς τὰ πᾶς;
- A: Ἐγώ... ἐγὼ εἶμαι πρωτάρης. (Παύση) Κι ὅμως, μοῦ φαίνεται πῶς σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου δὲν σταμάτησα νὰ περπατῶ. Ἀτελείωτος μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ δρόμος. Καὶ τόση κούραση!...
- B (μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ξέρει): Ἔτσι ἔναι πάντα.
- A: Τί ἔναι πάντα ἔτσι;
- B: Νά, μωρέ... Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχεις κουνήσει ἀπ' τὴ θέση σου καὶ νὰ νιώθεις σὰν νὰ ἔχεις γυρίσει ὅλον τὸν κόσμον. Μπορεῖ νὰ νιώθεις σὰν νὰ

γύρισες ολόκληρον τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ἔχεις πράγματι γυρίσει. Μπορεῖ νὰ ἔχεις γυρίσει ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ θαρρεῖς ὅτι δὲν κούνησες ποτὲ ἀπὸ τὴ θέση σου, ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτὰ, νὰ εἶσαι πτωμα, ἀφοῦ τὸν γύρισες ὅλον τὸν κόσμον. Μπορεῖ...

A (κόβοντάς τον): Ἔ, βάστα! Δὲν καταλαβαίνω γρί!

B: Τί δὲν καταλαβαίνεις; Εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι κουρασμένος;

A: Ψόφιος!

B: Εἶναι ἢ δὲν εἶναι τὸ πρῶτο σου ταξίδι;

A: Εἶναι.

B: Νιώθεις σὰν νὰ ἔχεις περπατήσῃ χίλια χρόνια, καὶ ἢ ὄχι;

A: Νὰ πάρει ὁ διάλογος, ναί!

B: Τότε, τί δὲν καταλαβαίνεις; Ἡ κούραση, θέλω νὰ πῶ, μπορεῖ νὰ ὑπάρχει, ἀκόμη κι ἂν ἔχεις κάνει μόνο τρία χιλιόμετρα, καὶ νὰ ἔναι ἡ ἴδια μ' ἐκείνη πὺν θὰ ἔνωθεσ ἂν εἶχεσ κάνει ἕνα ἑκατομμύριο ἢ ἂν δὲν εἶχεσ κουνήσει διόλου ἀπὸ τὴ θέση σου. Ἡ κούραση δὲν ἔχει καμιὰ σχέση με τὴν ἀπόσταση καταλαβαίνεις;

A: Μὲ τί ἔχει τότε σχέση;

B: Δὲν ξέρω.

A (σὰν παιδί): Ἄμα δὲν ξέρεις, τί μιλάς;

B: Δὲν ξέρω. (Παύση) Ἐσὺ γιατί ρωτᾷς, ἂν δὲν

- μπορεῖς νὰ μάθεις;... (Παύση)
- A: Δὲν ξέρω. (Παύση) Καλύτερα ὅμως νὰ ξεκουραστοῦμε τώρα... Ἔχουμε πολὺ δρόμο ἀκόμη.
- B: Ναί, ἔχουμε...
- (Παύση. Μένουν γιὰ λίγο μὲ τὰ μάτια καρφωμένα, ἠλίθια, στὸ κενό. Ὑστερα, τὰ κεφάλια τους γέρονουν σιγὰ σιγὰ στὸ στῆθος καὶ τοὺς παίρνει ὁ ὕπνος. Ὁ A ὅμως εἶναι ἀνήσυχος. Σὲ λίγο, ξυπνάει καὶ σκορντάει τὸν B.)
- A: Ἔ!... Ἔ!...
- B (τινάζεται τρομαγμένος, σκεπάζοντας μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι, σὰν κάποιος νὰ τὸν ἀπειλεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀμνηθεῖ): Τί;... Τί τρέχει;... Τί;...
- A (ξεκαρδίζεται στὰ γέλια): Ἔι... Ποιὸν προσπαθεῖς νὰ δεῖρεις;
- B (συνέρεχεται. Νευριασμένος): Τί νὰ δεῖρω, ρέ; Ἔβλεπα πὼς μὲ σαπίζανε στὸ ξύλο. (Τρίβει τὰ μάτια του καὶ τραντάζει τὸ κεφάλι του πέρα δῶθε, γιὰ νὰ ξυπνήσει ἐντελῶς.) Τί τρέχει;
- A: Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ.
- B: Εἶδες κι ἐσὺ ὅτι σὲ δέραναν;
- A: Ὁχι... Δὲν μποροῦσα νὰ θυμηθῶ.
- B: Νὰ θυμηθεῖς τί;
- A: Τὸ μήνυμα.
- B: Ποιὸ μήνυμα;
- A: Τὸ μήνυμα, μωρέ... ποὺ μᾶς ἔδωσαν ἐκεῖ-

νοι... (Άόριστη κίνηση τοῦ χειροῦ πρὸς κάποια κατεύθυνση) καὶ πρέπει νὰ τὸ πᾶμε σ' ἐκεῖνον... (Ἴδια κίνηση τοῦ χειροῦ πρὸς μιὰν ἄλλη κατεύθυνση.)

B (σκέφτεται. Ὑστερα): Ἄ... τὸ μήνυμα...

A: Ναί, τὸ μήνυμα πὸν μᾶς ἔδωσαν ἐκεῖνοι.

B: Ποιοὶ ἐκεῖνοι;

A: Ἐκεῖνοι, μωρέ... (Άόριστη κίνηση τοῦ χειροῦ) γιὰ κεῖνον... (Ἴδια κίνηση.)

B: Ἄ... ἐκεῖνοι... (Άόριστη κίνηση) γιὰ κεῖνον... (Ἴδια κίνηση.)

A: Ἄκριβῶς. Τὸ θυμᾶσαι;

B (σκέφτεται. Ὑστερα): Ὁχι. Ἐσύ;

A: Ἄν τὸ θυμόμουνα, θὰ σὲ ρωτοῦσα; (Παύση)
Νὰ πάρει ὁ διάλογος!... Καὶ βασιζόμουνα σ' ἐσένα...

B (μὲ ὕφος ἀνθρώπου πὸν ἔχει πολὺ φιλοσοφήσει πάνω στὴ ζωή): Βασιζόσουνα σ' ἐμένα κι ἐγὼ βασιζόμουνα σ' ἐσένα... Ἔτσι εἶναι πάντα.

A (ἠλίθια): Τί εἶναι πάντα ἔτσι;

B: Βασίζεσαι, μέχρι πὸν ξεβασίζεσαι. Κάποτε μαθαίνεις ὅτι δὲν ἔχει νόημα νὰ βασίζεσαι, ἀλλὰ συνεχίζεις νὰ βασίζεσαι. Συνηθίζεις καταλαβαίνεις;

A (σκέφτεται. Ὑστερα): Τὰ κάναμε σκατά... (Παύση) Καὶ τώρα;...

B: Τί τώρα;

- A: Τί θὰ κάνουμε τώρα πού δὲν θυμόμαστε τὸ μῆνυμα; Ἄν τὸ ἔξερα πὼς θὰ τὸ ξεχνοῦσα, θὰ τὸ ἔχα γράψει, ἀλλὰ μοῦ φάνηκε ἀπλό... (Παύση. Σκέφτεται) Πῶς ἄρχιζε, γαμῶ το... πῶς ἄρχιζε;...
- B (ξαφνικά): «Παρακαλοῦμε».
- A (μὲ πρόσωπο πού λάμπει): Ἔ, ἐσὺ τὸ θυμᾶσαι!...
- B: Ὅχι.
- A: Πῶς ὄχι; Ἄφοῦ ξέρεις τὴν ἀρχή.
- B: Εἶναι πάντα ἴδια. Καὶ τὸ τέλος εἶναι πάντα ἴδιο κι αὐτό. Πάντα «Εὐχαριστοῦμε».
- A (πασχίζει νὰ τὸ θυμηθεῖ): «Παρακαλοῦμε»... «Εὐχαριστοῦμε»... Κι ἀνάμεσα;... Νὰ πάρει ὁ διάολος!... Κι ἐγὼ πίστευα πὼς ἔχω δυνατὴ μνήμη... Ἔχω δυνατὴ μνήμη! Μπορῶ νὰ θυμηθῶ πράγματα πού γίναν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, συζητήσεις πού ἔκανα ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί. Θυμᾶμαι, γιὰ παράδειγμα... (Παύση. Πασχίζει νὰ θυμηθεῖ, δίχως ἀποτέλεσμα.) Δὲν θυμᾶμαι. Νὰ πάρει ὁ διάολος, δὲν θυμᾶμαι! Καὶ νόμιζα πὼς θυμόμουν...
- B (μὲ φιλοσοφικὸ πάλι ὄψος): Ἔτσι ἔναι πάντα. Νομίζεις πὼς θυμᾶσαι, νομίζεις πὼς, ἔτσι κι ἀνοίξεις τὸ στόμα σου, θ' ἀρχίσουν σὰν νερὸ νὰ ρέουν γεγονότα καὶ πράξεις κι ἱστορίες πού ἔζησες κάποτε, πού γνώρισες, πού ἄκουσες...

Κι όταν τ' ανοίγεις, δὲν βγαίνει τίποτε. Κι ὅμως, τὸ νιώθεις πὼς υπάρχουν ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μυαλοῦ σου, καὶ λὲς «νά 'βρισκα τουλάχιστον τὴν ἀρχή...» καὶ, καμιά φορά, τὴ βρίσκεις τὴν ἀρχή, μὰ ἡ ἀρχή δὲν βοηθάει, δὲν βοηθάει σὲ τίποτε. Εἶν' εὐκόλο νὰ τὴ θυμηθεῖς, εἶναι πάντα ἡ ἴδια καὶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ κάνει μὲ τὴν ἱστορία: Μιὰ φορά κι ἓναν καιρό... Μιὰ φορά... Κάποτε... Τότε πού... Καταλαβαίνεις;

- A (μὲ παράπονο, σὰν παιδί): "Ὁχι· θέλω νὰ κλάψω..."
- B: Ἐγὼ θέλω νὰ κατουρήσω, ἀλλὰ βαριέμαι νὰ σηκωθῶ.
- A: Θὰ κλάψω... (Ἀρχίζει νὰ κλαίει ὑστερικά, σὰν μικρὸ παιδί.) Μαμάαα... μαμάαα... ἄαα... ἄαα...
- B (ἄγρια): Τί στὸ διάολο σ' ἔπιασε τώρα; Βούλωσ' το! (Ἦ Α συνεχίζει τὸ κλάμα.) Θὰ τὸ βουλώσεις ἢ θὰ σ' τὸ βουλώσω ἐγώ;! (Ἦ Α κλαίει τώρα ἀκόμη πιὸ γοερά. Ἦ Β βλέπει πὼς ἡ ἀγριὰ-δα χειροτερεύει τὴν κατάσταση. Ἀλλάζει ὄφρος. Στοργικά, χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι.) "Ἐλα τώρα, πῶς κάνεις ἔτσι; Ἡσύχασε... ἡσύχασε... μὴν κλαῖς... μὴν κλαῖς... δὲν εἶναι τίποτε... δὲν εἶναι τίποτε... ἡ ζωὴ εἶναι... θὰ περάσει..."

- A (κλαιόντας πάντα, αλλά τώρα λιγότερο δυνατά): Θά μᾶς μαλώσει;
- B (πάντα στοργικός): Ἔλα, ἡσύχασε τώρα... Δὲν νομίζω... Εἶναι καλός.
- A (σταματάει τὸ κλάμα. Ρουφάει τὴ μύτη του. Ἐναστενάζοντας): Ποῦ τὸ ξέρεις;
- B: Τὸ ξέρω, σοῦ λέω. Εἶναι παλιὰ γνωριμία. Μιὰ φορά, πὺν λές... (Παύση. Σκέφτεται. Ὑστερα) Μιὰ φορά, πὺν λές... τὰ πίνουμε μαζὶ καί... (Παύση. Πασχίζει νὰ θυμηθεῖ τὴ συνέχεια, δίχως ἐπιτυχία.) Τὰ πίνουμε μαζὶ. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.
- A (μὲ θαυμασμό): Δὲν ἤξερα πὼς ἔχεις τόσο ὑψηλὲς γνωριμίες!...
- B (καμαρώνοντας): Ἄμέ, τί νόμισες; (Παύση)
- A: Πρέπει ὅμως κάτι νὰ τοῦ ποῦμε. Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ σταθοῦμε μπροστά του, χωρὶς νὰ ἔχουμε κάτι νὰ τοῦ ποῦμε; Κι ὕστερα, οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι, περιμένουν μιὰν ἀπάντηση. Πρέπει νὰ θυμηθοῦμε τὸ μήνυμα.
- B: Μὴν ἀνησυχεῖς, θὰ τὸ θυμηθοῦμε. (Παύση) Ἐδῶ πιὸ κάτω, ἔχει ἓνα χάνι. Θὰ σηκωθοῦμε τώρα, θὰ πᾶμε ἐκεῖ, θὰ φᾶμε, θὰ πιοῦμε, θὰ ξεκουραστοῦμε καί... δὲν μπορεῖ, θὰ μᾶς ξανάρθει στὸ μυαλό. Τὸ κρασί, ξέρεις, βοηθάει πολὺ τὴ μνήμη.
- A (δύσπιστος): Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις πὼς ἐδῶ πιὸ κάτω ἔχει ἓνα χάνι;

B: Τὸ ξέρω. Ἔτσι ἔναι πάντα σ' αὐτοὺς τοὺς μεγάλους δρόμους. Ὑπάρχει πάντα ἓνα χάνι κι ἓνα βενζινάδικο. Ἀλλιῶς, τί θά ἔκαναν ὅλα τοῦτα τ' αὐτοκίνητα χωρὶς ἀνεφοδιασμό;

A: Ἴσως νά ἔχεις δίκιο.

B: Ἄντε λοιπόν, πᾶμε.

A: Ναί, πᾶμε.

Μένουν ἀκίνητοι ἐκεῖ πὸν βρίσκονται. Σκοτάδι.